

Két lábát szétfeszítette az öreg és két kezével verte a harangokat minden erejéből. Zúgott az egész hegytető... fölfigyeltek a vészes harangzúgásra még a szomszédos faluk is. Közben az öreg szüntelenül kiabált a zúgó toronyban.

— Emberek, fölgyújtották a házainkat... Gyertek emberek, gyertek.

A harangok zúgása azonban elnyelte segélykiáltásait, melyeket ő maga sem hallott.

A gyuitogatók pedig közeledtek.

Elöl haladt a vezető, Lorenz Bartoni, a pálermói, kereskedősegéd. Már ifjú balilla korában kitűnt mint jó céllövő és később is szenvedélyesen űzte ezt a sportot. Igaz a háború nem adott alkalmat művészetének csillogtatására. A háborúban mindig zavarja az embert valami. Hol oda-átról is lőnek, hol repülőgépek zavarnak, hol meg álmos az ember, aztán sohase tud nyugodtan lőni. Most azonban más a helyzet. Mielőtt meggyújtja a csóvát, hogy a domb oldaláról Kogovcsákék házára dobja, szép nyugodtan leveszi a karabélyt válláról, arcához emeli és céloz. Az öreg feje ugyan állandóan rángatózik, de ez nem zavar....

A lövés eldördül....

Az öreg elengedi a harangnyelveket.... véres halántéka hátrahagyatlik, majd teljes hosszában elvágódik. A lépcsőnyílás szélére esik, aztán tovább csúszik és lépcsőről lépcsőre esik az élettelen test. Egyenesen a feljáró ajtajáig, a nagy harangzúgásra odaszaladt kis unokák lábai elé.

Fent a zúgás már elhalóban van. A hegyek még az utolsó zengéseket adják vissza. A visszhang is elhallt....

Csak a háztetők ropognak. És az öreg harangozó házából magasan csap fel a láng egyenesen a felhőtlen ég felé.

LERMONTOV MICHAEL :

VITORLA

Távolban egy fehér vitorla
Tenger kék ködén átragyog. —
Mért indult messze országokra
És otthonában mit hagyott?

A szél süvőt, hullám dobálja;
Az árbóc recseg s meghajol:
Nem vár sehol szerencse rája,
S nem is volt boldog még sehol! —

Napfény fűröszi fenn aranyban,
Alatta tenger tiszta kékje. —
És ő elindul, nyughatatlan,
Mint ki vihar közt vár a béke!

Fordította: Trencsényi-Waldapfel Imre